ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 24ης Μαρτίου 1994 *

Στην υπόθεση C-80/92,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Richard Wainwright, νομικό σύμβουλο, και τη Virginia Melgar, δημόσια υπάλληλο κράτους μέλους αποσπασμένη στη Νομική Υπηρεσία, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

προσφεύγουσα,

υποστηριζόμενη από το

Ηνωμένο Βασίλειο, εκπροσωπούμενο από τη Susan Cochrane, του Treasury Solicitor's Department, επικουρούμενη από την Eleanor Sharpston, barrister, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία του Ηνωμένου Βασιλείου, 14, boulevard Roosevelt,

παρεμβαίνον,

κατά

Βασιλείου του Βελγίου, εκπροσωπούμενου από τον Jan Devadder, διευθυντή διοικήσεως στο Υπουργείο Εξωτερικών, επικουρούμενο από τον Edward

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Marissens, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία του Βελγίου, 4, rue des Girondins,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι το Βασίλειο του Βελγίου, εκδίδοντας τον νόμο της 30ής Ιουλίου 1979 και τις εκτελεστικές αποφάσεις της 15ης Οκτωβρίου και 19ης Οκτωβρίου 1979 περί ραδιοεπικοινωνιών, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 30, 34 και 59 της Συνθήκης ΕΟΚ,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους G. F. Mancini, πρόεδρο τμημάτων και προεδρεύοντα, J. C. Moitinho de Almeida και D. A. O. Edward (εισηγητή), προέδρους τμήματος, R. Joliet, F. A. Schockweiler, G. C. Rodríguez Iglesias, F. Grévisse, M. Zuleeg και J. L. Murray, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: G. Tesauro
γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων κατά τη συνεδρίαση της 15ης Δεκεμβρίου 1993,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 12ης Ιανουαρίου 1994,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 12 Μαρτίου 1992, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων άσκησε, δυνάμει του άρθρου 169 της Συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή με την οποία διώκει να αναγνωριστεί ότι το Βασίλειο του Βελγίου, εκδίδοντας τον νόμο της 30ής Ιουλίου 1979 και τις εκτελεστικές αποφάσεις της 15ης Οκτωβρίου και 19ης Οκτωβρίου 1979 περί ραδιοεπικοινωνιών, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 30, 34 και 59 της Συνθήκης ΕΟΚ.

2 Στο Βέλγιο, η εμπορία και η χρήση συσκευών εκπομπής, εκπομπής-λήψεως και λήψεως ραδιοεπικοινωνιακών μηνυμάτων διέπονται από τον νόμο της 30ής Ιουλίου 1979 περί ραδιοεπικοινωνιών (Moniteur belge της 30ής Αυγούστου 1979) και από τις εκτελεστικές αποφάσεις περί ραδιοεπικοινωνιών (βασιλικό διάταγμα της 15ης Οκτωβρίου 1979 και υπουργική απόφαση της 19ης Οκτωβρίου 1979, Moniteur belge της 30ής Οκτωβρίου 1979).

3 Κατά το άρθρο 3, παράγραφος 1, του νόμου της 30ής Ιουλίου 1979,

«Ουδείς δύναται εντός του Βασιλείου ή σκάφους ή πλοίου ή πτητικής συσκευής ή οποιουδήποτε άλλου μέσου διεπομένου από το βελγικό δίκαιο να κατέχει συσκευή εκπομπής ή λήψεως ραδιοεπικοινωνιακών μηνυμάτων ή να

εγκαθιστά ή να θέτει σε λειτουργία ραδιοεπικοινωνιακό σταθμό ή δίκτυο, χωρίς να έχει λάβει έγγραφη άδεια του Υπουργού. Η άδεια αυτή είναι προσωπική και ανακλητή.»

4 Το άρθρο 4, στοιχείο c, του νόμου της 30ής Ιουλίου 1979 έχει ως εξής:

«Ουδείς δύναται εντός του Βασιλείου ή σκάφους ή πλοίου ή πτητικής συσκευής ή οποιουδήποτε άλλου μέσου διεπομένου από το βελγικό δίκαιο:

(...)

c) να λαμβάνει ή να επιχειρεί να λάβει ραδιοεπικοινωνιακά μηνύματα που δεν του απευθύνονται. Αν παρόμοια μηνύματα έχουν ληφθεί ακουσίως, δεν επιτρέπεται η αναπαραγωγή ή η ανακοίνωσή τους, η ίδια δε η ύπαρξή τους δεν μπορεί να αποκαλυφθεί, εκτός των περιπτώσεων που επιβάλλει ή επιτρέπει ο νόμος.»

5 Το άρθρο 7, πρώτο εδάφιο, του ίδιου νόμου ορίζει ότι «ουδεμία συσκευή εκπομπής ή λήψεως ραδιοεπικοινωνιακών μηνυμάτων δύναται να διατίθεται προς πώληση ή προς μίσθωση, αν ένα πρότυπο δεν έχει εγκριθεί προηγουμένως από τον αρμόδιο δημόσιο οργανισμό ως ανταποκρινόμενο στις τεχνικές προδιαγραφές που έχει θέσει ο Υπουργός». Αντιθέτως, βάσει του άρθρου 7, δεύτερο εδάφιο, ο υπουργός «ή ένα εξουσιοδοτημένο όργανο δύνανται να απαλλάξουν από την έγκριση αυτή τα πρότυπα των συσκευών που προορίζονται αποκλειστικώς προς εξαγωγή».

6 Η Επιτροπή στην από 14 Μαΐου 1990 αιτιολογημένη γνώμη της και στην προσφυγή της ισχυρίστηκε ότι:

— η προβλεπομένη στο άρθρο 4, στοιχείο c, του νόμου της 30ής Ιουλίου 1979 απαγόρευση λήψεως ραδιοφωνικών και τηλεοπτικών εκπομπών είναι αντίθετη προς το άρθρο 59 της Συνθήκης,

— η προβλεπομένη στο άρθρο 7 του ίδιου νόμου υποχρέωση υπαγωγής των συσκευών λήψεως σε διοικητική έγκριση είναι αντίθετη προς το άρθρο 30 της Συνθήκης,

— η προβλεπομένη στο άρθρο 7 του ίδιου νόμου δυνατότητα απαλλαγής από την υποχρέωση εγκρίσεως των συσκευών εκπομπής ή εκπομπής-λήψεως, που προορίζονται προς εξαγωγή, είναι αντίθετη προς το άρθρο 34 της Συνθήκης.

7 Εκ προοιμίου, πρέπει να αναφερθεί ότι η Επιτροπή, στο υπόμνημα απαντήσεως, δήλωσε ότι δεν εμμένει στην αιτίαση περί παραβάσεως του άρθρου 59, δεδομένου ότι η αιτίαση αυτή στηριζόταν σε εσφαλμένη ερμηνεία των σχετικών διατάξεων της εθνικής ρυθμίσεως. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή, εξάλλου, δέχθηκε ότι η Βελγική Κυβέρνηση, ήδη από το χρονικό σημείο της απαντήσεώς της στην αιτιολογημένη γνώμη, είχε σαφώς αποδείξει ότι οι επίμαχες διατάξεις ουδόλως ήσαν ασυμβίβαστες με το άρθρο αυτό.

8 Επομένως, διαπιστώνεται ότι η Επιτροπή παραιτήθηκε από τον ισχυρισμό αυτό και, κατά συνέπεια, το Δικαστήριο θα αποφανθεί μόνον επί των αιτιάσεων περί παραβάσεως των άρθρων 30 και 34 της Συνθήκης.

Επί της αιτιάσεως περί παραβάσεως του άρθρου 30 της Συνθήκης που αφορά τις συσκευές λήψεως

9 Κατά την Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Ηνωμένο Βασίλειο, η προβλεπόμενη από το άρθρο 7 του βελγικού νόμου διαδικασία εγκρίσεως των συσκευών λήψεως ραδιοεπικοινωνιακών μηνυμάτων (εκτός των συσκευών που προορίζονται αποκλειστικώς για τη λήψη ραδιοφωνικών και τηλεοπτικών εκπομπών) και η προβλεπομένη από το άρθρο 3, παράγραφος 1, του ίδιου νόμου διαδικασία λήψεως υπουργικής αδείας για την κατοχή των συσκευών

αυτών είναι αντίθετη προς τις απαιτήσεις του άρθρου 30 της Συνθήκης, κατά το μέτρο που πλήττουν τις συσκευές λήψεως που νομίμως έχουν κατασκευαστεί και διατεθεί στο εμπόριο εντός των άλλων κρατών μελών.

10 Με την απάντησή της στην αιτιολογημένη γνώμη της Επιτροπής, η Βελγική Κυβέρνηση ομολόγησε ότι, δεδομένων της φύσεως των εν λόγω συσκευών και, κυρίως, του γεγονότος ότι ο κίνδυνος διαταράξεως των ραδιοεπικοινωνιών, καίτοι υπαρκτός, ήταν μικρός, η τότε ισχύουσα υποχρέωση περί της εκ των προτέρων εγκρίσεως μπορούσε σε ορισμένες περιπτώσεις να ήταν δυσανάλογη. Συνεπώς, το σύστημα εγκρίσεων, που εφαρμοζόταν για την κατοχή παρομοίων συσκευών, καθώς και για την εγκατάσταση και λειτουργία σταθμού και δικτύου προοριζομένων αποκλειστικώς για τη λήψη ραδιοεπικοινωνιακών μηνυμάτων, μπορούσε αβλαβώς να αντικατασταθεί από ένα σύστημα δηλώσεων.

11 Ωστόσο, η Βελγική Κυβέρνηση ισχυρίστηκε ότι ούτε το παρόν στάδιο της τεχνικής (ιδιαιτέρως οι μελλοντικές, υψηλής τεχνολογίας, συσκευές λήψεως) ούτε οι παρούσες δυνατότητας προστασίας, μέσω κωδικοποιήσεως, της τηλεπικοινωνιακής διαβιβάσεως ορισμένων σημάτων (του στρατού, της αστυνομίας...) δικαιολογούσαν την απεμπόληση κάθε μορφής ελέγχου. Προσέθεσε ότι, αντιθέτως προς τις συσκευές με παραβολικές κεραίες, οι συσκευές ανιχνεύσεως (scanner) παρουσιάζουν αισθητώς υψηλότερο κίνδυνο διαταράξεων και παραβιάσεως του απορρήτου των επικοινωνιών. Εν τούτοις, σύμφωνα με την αρχή της αναλογικότητας, είχε αποφασιστεί να θεσπιστεί ένα σύστημα δηλώσεων για την κατοχή και την τοποθέτηση των συσκευών αυτών, δεδομένου ότι ένα παρόμοιο σύστημα δεν θα αποτελούσε εμπόδιο της ελεύθερης κυκλοφορίας.

12 Με το υπόμνημα αντικρούσεως, η Βελγική Κυβέρνηση ισχυρίστηκε ότι η προσφυγή της Επιτροπής είναι άνευ αντικειμένου, δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν υπέδειξε τους λόγους για τους οποίους δεν είχε δεχθεί τη διατυπωθείσα με την απάντηση στην αιτιολογημένη γνώμη πρόταση περί αντικαταστάσεως των διαδικασιών εγκρίσεως και υπουργικής αδείας με σύστημα απλών δηλώσεων. Ωστόσο, η Βελγική Κυβέρνηση δεν υποστήριξε ότι η αντικατάσταση αυτή έχει συντελεστεί.

13 Με το υπόμνημα απαντήσεως, η Επιτροπή, υπό την επιφύλαξη ενός λεπτομερεστέρου ελέγχου του προτεινομένου μέτρου, παρατήρησε ότι το σύστημα δηλώσεων για τις συσκευές λήψεως μπορούσε να γίνει δεκτό, εκτός αν επεβάλλετο εκ των προτέρων κατά τη διάθεσή τους στο εμπόριο και την εισαγωγή τους. Ωστόσο, ισχυρίστηκε ότι η πρόταση εφαρμογής ενός διοικητικού συστήματος δηλώσεων αποτελεί απάντηση μόνο στην αιτίαση που αναφέρεται στη διαδικασία της εκ των προτέρων εγκρίσεως για τη διάθεση στο εμπόριο και την εισαγωγή συσκευών λήψεως, ενώ για την κατοχή των συσκευών αυτών διατηρείται το σύστημα υποβολής αιτήσεως για τη λήψη υπουργικής αδείας.

14 Με το υπόμνημα ανταπαντήσεως, η Βελγική Κυβέρνηση, χωρίς, ωστόσο, να σημειώσει ότι το σύστημα δηλώσεων είχε υλοποιηθεί, ισχυρίστηκε εκ νέου ότι η προσφυγή είναι άνευ αντικειμένου, κατά το μέτρο που αφορά τη διαδικασία εγκρίσεων. Όσον αφορά την υπουργική άδεια για την κατοχή συσκευών λήψεως, η Βελγική Κυβέρνηση ισχυρίστηκε ότι το γεγονός ότι η διαδικασία εγκρίσεων αντικαταστάθηκε με μια απλή διαδικασία δηλώσεων συνεπάγεται ότι έχει εξαφανιστεί η υποχρέωση λήψεως άδειας για την κατοχή των συσκευών αυτών. Επίσης, επέσυρε την προσοχή του Δικαστηρίου επί της απαντήσεώς του σε ένα ερώτημα που είχε τεθεί στο πλαίσιο της υποθέσεως Lagauche (απόφαση της 27ης Οκτωβρίου 1993, C-46/90, Συλλογή 1993, σ. I-5267), κατά την οποία η διαδικασία χορηγήσεως αδείας περί κατοχής αφορά μόνο το κατεχόμενο από τους εμπορευομένους απόθεμα συσκευών ραδιοεπικοινωνίας και επιδιώκει να ελέγχει ότι εντός του Βασιλείου αντικείμενο εμπορίας αποτελούν μόνο οι συσκευές οι οποίες έχουν, εκ των προτέρων, όντως εγκριθεί.

15 Με το υπόμνημα παρεμβάσεως που κατατέθηκε μετά το υπόμνημα ανταπαντήσεως, η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, υποστηρίζοντας τη θέση της Επιτροπής κατά το μέτρο που ανεφέρετο στην αναγκαιότητα παροχής κάποιας εγκρίσεως για κάθε συσκευή λήψεως, υπογράμμισε συγχρόνως το γεγονός ότι οι συσκευές λήψεως ραδιοεπικοινωνιακών μηνυμάτων δεν είναι πάντοτε άμοιρες διαταράξεων ή ουδέτερες όσον αφορά την ηλεκτρομαγνητική ακτινοβολία. Οι συσκευές λήψεως, παρόλον ότι αποκλειστικώς δέχονται σήματα και δεν προορίζονται για την εκπομπή, μπορούν, λόγω των ηλεκτρονικών τους στοιχείων, να δημιουργήσουν

διαταράξεις σε άλλες συσκευές. Συνεπώς, στην περίπτωση που κάποια ραδιοηλεκτρική διατάραξη έχει δημιουργηθεί ή κατ' εύλογη σκέψη είναι δυνατόν να παραχθεί, η υποχρέωση τηρήσεως παρόμοιας διαδικασίας εγκρίσεων μπορεί κάλλιστα να είναι δικαιολογημένη, υπό την προϋπόθεση ότι δεν εισάγει διακρίσεις και είναι ανάλογη προς τον επιδιωκόμενο σκοπό.

16 Η Βελγική Κυβέρνηση, απαντώντας σε ερώτηση του Δικαστηρίου, ισχυρίστηκε ότι, «κατόπιν της συγκαταθέσεως που έδωσε η Επιτροπή με το υπόμνημα απαντήσεως», αντικατέστησε τη διαδικασία εγκρίσεων των συσκευών αποκλειστικής λήψεως με μια διαδικασία δηλώσεων. Ωστόσο, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ομολόγησε ότι τίποτα δεν είχε επισήμως δημοσιευθεί, εν προκειμένω, «ελλείψει πλήρους συμφωνίας της Επιτροπής» και ότι οι ενδιαφερόμενοι μπορούσαν να ενημερωθούν σχετικώς μόνο απευθυνόμενοι «στις αρμόδιες υπηρεσίες».

17 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να θεωρηθεί ότι η αιτίαση της Επιτροπής πρέπει να νοηθεί υπό την έννοια ότι αναφέρεται στην υποχρέωση εγκρίσεως όλων των συσκευών λήψεως, εκτός εκείνων που προορίζονται αποκλειστικώς για τη λήψη ραδιοφωνικών και τηλεοπτικών εκπομπών, μάλιστα δε ανεξαρτήτως του ζητήματος αν οι υποκείμενες σε έγκριση συσκευές μπορούν να δημιουργήσουν ραδιοηλεκτρικές διαταράξεις ή έχουν κατασκευαστεί ή εγκριθεί σε άλλο κράτος μέλος.

18 Η Βελγική Κυβέρνηση, ουδαμώς αμφισβητούσα την αιτίαση με το ως άνω περιεχόμενο, έχει ρητώς ομολογήσει ότι η οποιαδήποτε υποχρέωση εγκρίσεως κάθε συσκευής λήψεως αποτελεί ένα δυσανάλογο, σε σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό, εμπόδιο στο διακοινοτικό εμπόριο. Η άμυνα, όμως, της Βελγικής Κυβερνήσεως συνίσταται στον ισχυρισμό ότι η υπό κρίση προσφυγή είναι άνευ αντικειμένου, δεδομένου ότι, αφενός, προσφέρθηκε, με την απάντηση στην αιτιολογημένη γνώμη, να αντικαταστήσει τη διαδικασία εγκρίσεων με μια διαδικασία απλών δηλώσεων και, αφετέρου, προέβη στην ως άνω αντικατάσταση παρέχοντας τις κατάλληλες οδηγίες προς τις αρμόδιες υπηρεσίες.

19 Εν προκειμένω, αρκεί η διαπίστωση ότι ουδεμία τροποποίηση της επίμαχης νομοθεσίας συντελέστηκε πριν εκπνεύσει η ταχθείσα με την αιτιολογημένη γνώμη προθεσμία. Εν πάση περιπτώσει, παρόμοια τροποποίηση θα είχε ως συνέπεια ότι παρέλκει η έκδοση αποφάσεως επί του αντικειμένου της υπό κρίση προσφυγής.

20 Επί πλέον, πρέπει να υπομνηστεί ότι, κατά πάγια νομολογία, οι απλές διοικητικές πρακτικές, ως εκ της φύσεώς τους τροποποιήσιμες κατά βούληση της διοικήσεως και στερούμενες προσήκουσας δημοσιότητας, δεν είναι δυνατόν να θεωρηθούν ότι συνιστούν έγκυρη εκπλήρωση των εκ της Συνθήκης υποχρεώσεων (βλ. την απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 1994, C-381/92, Επιτροπή κατά Ιρλανδίας, Συλλογή 1993, σ. I-215, σκέψη 7).

21 Υπό τις συνθήκες αυτές και χωρίς να είναι αναγκαίο να εξεταστεί το ζήτημα αν κάποια διαδικασία εγκρίσεων ενδείκνυται για τις συσκευές αποκλειστικής λήψεως, οι οποίες όμως μπορούν να δημιουργήσουν διαταράξεις, διαπιστώνεται ότι το Βασίλειο του Βελγίου, θεσπίζοντας και διατηρώντας σε ισχύ το προβλεπόμενο από το άρθρο 7 του νόμου της 30ής Ιουλίου 1979 περί ραδιοεπικοινωνιών και τις εκτελεστικές αποφάσεις περί ραδιοεπικοινωνιών καθεστώς εγκρίσεων, το οποίο εφαρμόζεται αδιακρίτως σε όλες τις συσκευές αποκλειστικής λήψεως ραδιοεπικοινωνιακών μηνυμάτων, με τη μοναδική εξαίρεση των συσκευών που προορίζονται αποκλειστικώς για τη λήψη ραδιοφωνικών και τηλεοπτικών εκπομπών, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 30 της Συνθήκης.

Επί της αιτιάσεως περί παραβάσεως του άρθρου 34 της Συνθήκης που αφορά τις προοριζόμενες προς εξαγωγή συσκευές εκπομπής ή εκπομπής-λήψεως

22 Η Επιτροπή δεν αμφισβητεί ότι με τη βελγική ρύθμιση έχει θεσπιστεί για τις συσκευές εκπομπής και εκπομπής-λήψεως ένα γενικό σύστημα προληπτικού ελέγχου μέσω εγκρίσεων, που προορίζεται να εξασφαλίσει την εύρυθμη

λειτουργία του τηλεπικοινωνιακού δικτύου και την ασφάλεια των χρηστών του, σύστημα που δικαιολογείται από τις αντικειμενικές και θεμιτές απαιτήσεις του γενικού συμφέροντος.

23 Ωστόσο, η αιτίαση της Επιτροπής αφορά το γεγονός ότι στην περίπτωση των προοριζομένων προς εξαγωγή συσκευών ένα παρόμοιο σύστημα εγκρίσεων δεν είναι ούτε αναγκαίο ούτε δικαιολογημένο και, συνεπώς, δεν συμβιβάζεται με το άρθρο 34 της Συνθήκης. Η δυνατότητα απαλλαγής, με υπουργική απόφαση, από την προϋπόθεση εγκρίσεως των συσκευών αυτών προϋποθέτει τη νομιμότητα του προσβαλλομένου από την Επιτροπή συστήματος εγκρίσεων. Η Βελγική Κυβέρνηση αμφισβητεί την άποψη αυτή.

24 Πρέπει να υπομνηστεί ότι κατά πάγια νομολογία το άρθρο 34 της Συνθήκης αφορά τα εθνικά μέτρα που έχουν ως σκοπό ή ως αποτέλεσμα να περιορίζουν ειδικώς τα ρεύματα των εξαγωγών και να συνεπάγονται έτσι διαφορετική μεταχείριση μεταξύ του εσωτερικού εμπορίου κράτους μέλους και του εξαγωγικού του εμπορίου, ούτως ώστε να εξασφαλίζουν ιδιαίτερο πλεονέκτημα στην εγχώρια παραγωγή ή στην εσωτερική αγορά του ενδιαφερομένου κράτους (βλ. την απόφαση της 9ης Ιουνίου 1992, C-47/90, Delhaize et Le Lion, σ. I-3669, σκέψη 12).

25 Εν προκειμένω, πρέπει να αναφερθεί ότι η βελγική νομοθεσία περί των συσκευών εκπομπής και εκπομπής-λήψεως έχει εφαρμογή τόσο στα προϊόντα που προορίζονται για τη βελγική αγορά όσο και σ' αυτά που προορίζονται για εξαγωγή, ενώ μόνον τα τελευταία μπορούν να τύχουν απαλλαγής από την προϋπόθεση εγκρίσεως. Ωστόσο, αυτό το γεγονός δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί ως διαφορετική μεταχείριση μεταξύ του εσωτερικού και του εξωτερικού εμπορίου, έχουσα ως σκοπό ή ως αποτέλεσμα να περιορίσει ειδικώς τα ρεύματα των εξαγωγών.

26 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να απορριφθεί η αιτίαση περί παραβάσεως του άρθρου 34 της Συνθήκης.

Επί των δικαστικών εξόδων

27 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Ωστόσο, κατά την παράγραφο 3, πρώτο εδάφιο, του ίδιου άρθρου, το Δικαστήριο μπορεί να συμψηφίσει τα έξοδα ολικώς ή μερικώς σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων. Κατά την παράγραφο 4, πρώτο εδάφιο, του ίδιου άρθρου, τα κράτη μέλη που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

28 Υπό τις περιστάσεις της προκειμένης υποθέσεως, πρέπει να συμψηφιστούν τα δικαστικά έξοδα της Επιτροπής και του Βασιλείου του Βελγίου. Το Ηνωμένο Βασίλειο, που άσκησε παρέμβαση, θα φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

αποφασίζει:

1) Το Βασίλειο του Βελγίου, θεσπίζοντας και διατηρώντας σε ισχύ το προβλεπόμενο από το άρθρο 7 του νόμου της 30ής Ιουλίου 1979 περί ραδιοεπικοινωνιών και τις εκτελεστικές αποφάσεις περί ραδιοεπικοινωνιών καθεστώς εγκρίσεων, το οποίο εφαρμόζεται αδιακρίτως σε όλες τις συσκευές αποκλειστικής λήψεως ραδιοεπικοινωνιακών μηνυμάτων, με τη μοναδική εξαίρεση των συσκευών που προορίζονται αποκλειστικώς για τη λήψη ραδιοφωνικών και τηλεοπτικών εκπομπών, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 30 της Συνθήκης ΕΟΚ.

2) Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.

3) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

4) Το Ηνωμένο Βασίλειο, το οποίο άσκησε παρέμβαση, φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Mancini Moitinho de Almeida Edward

Joliet Schockweiler Rodríguez Iglesias

Grévisse Zuleeg Murray

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 24 Μαρτίου 1994.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Προεδρεύων

G. F. Mancini

Πρόεδρος του δεύτερου και του έκτου τμήματος